

ANY XVII.—BATALLADA 880

BARCELONA

11 DE ABRIL DE 1886.

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en 1ª isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA DOCTRINA DE «LA CAMPANA».

Tres personas distintas y una sola idea verdadera.

UNA MICA DE CADA COSA

A s' han acabat las eleccions.

—Qué tal, s' han divertit gayre? Jo, molt; confessó la veritat: no hi ha res tant hermos com contemplá 'ls toros desde la barrera.

Per lo que toca á Barcelona ha sigut una corrida en tota regla. Sols que no hi havia ni toros, ni caballs, ni picadors, ni espasas, ni banderilleros, ni xulos de aquells que donan las banderillas, ni siquiera mossos de plassa.

Los colegis feyan la competencia al desert de Sahara. Y á pesar de tot hi ha que lamentar alguna desgracia.

Aquí tenen, per més senyas, al pobre D. Teodoro Baró. Van tréure'l de la plassa embolicat ab un' acta, van trasladarlo gravement malalt á cala Ciutat y allí va fer una mort com un poll.

—Pero, deyan alguns, gal Sr. Baró no l' presentava 'l Comitè fusionista? No va anar D. Francisco á Madrid, y davant de 'n Sagasta no s' va comprometre á tréure'l?

Si, senyors, tot lo que vostés vulgan.

Pero... (Are farém una frase de novela per entregas) Qui es capás de ponderar quanta hipocresia pot ocultarse darrera de unas grans patillas.

Confesso ab franquesa que hi ha hagut coses que m' han sorprès molt més que la derrota del antich director de la Crónica.

Una d' elles es lo triunfo del Sr. Marçet.

La sortida de aquest senyor, per istil de aquells nits de resort que ixen de la capsà, es una de aquelles tretas que no s' olvidan, per anys que passin.

Jo comprench que hagués sortit en Soler y Pla, en Moratya, en Gil Maestre, fins aqueells tres senyors (molt senyors meus) que figuraven en la candidatura dels catalanistes: tots aquests noms formaven part de una ó altra combinació: en més ó menos número tenian firmas que 'ls presentaven y recomenavan. Pero 'l senyor Marçet? Qui s' recordava del Sr. Marçet? Qui es que s' havia pres la pena de dir: Tinch lo gust de presentarlos al Sr. Marçet? Ningú, enterament: ningú: cap comitè, cap corporació, cap grup d' electors, cap individualitat, ni una siquiera de les que figuraren en les llistas.

Y no obstant, lo Sr. Marçet triunfa, això sí, de trascantó; pero triunfa; y se 'n anirà á Madrid ab l' acta á la butxaca, de brassat lo Sr. Rosell, qu' entre paréntesis no 'l coneix ningú, á no ser la mare que 'l ha parit y 'l seu parent D. Venancio Gonzalez, que s' ha dignat tréure'l de pila.

Vaja, que lo qu' es aquesta vegada, la ciutat de Barcelona, la segona capital d' Espanya, tindrà una representació que no se la mereix.

Ni à Gratallops podrém passarli la mà per la cara.

Créguim, Sr. Canonje, retiris de fer jochs de mans, que son massa 'ls que li fan la competència.

—Me vo! créure á mi? Desd' are dediquis á posar primeras pedras, y si vol f' un bon cop, comensi á colocar la de un monument dedicat á la Sinceritat electoral fusionista.

Perque á mi no 'm negarà ningú que las últimas eleccions han sigut lo que 's diu *monumentals*.

Fins baix lo punt de vista aritmètic, donan peu á un curiós estudi.

Basta considerar tant sols que á pesar de governar los fusionistes, los conservadors son los que se 'n han endut la millor tallada, sortint del escrutini ab més votos que 'ls sagastins.

Fins are s' havia vist fer trampas en pro dels amichs y en contra dels adversaris: are la trampa s' ha fet á favor dels enemicxs, sens' dupte porque 'ls conservadors poguessin dir qu' en la ciutat més liberal d' Espanya, en la democrática Barcelona, fins quan governa en Sagasta, 'ls conservadors obtenen una gran majoria sobre 'ls ministerials.

Y pensar que la cosa s' ha fet no més que per ensorrar al Sr. Baró, que després de tot es un corregligiolar.

—Ah D. Teodoro, D. Teodoro!... Ja no es home si no torna á refer l' *Avoca del fadri Barber*, posanthi un redolí que ha de salvarli l' obra. Lo fadri afeytant las patillas de D. Francisco!

Mentre los Monárquichs s' entretenen fent jochs de mans electorals, l' esperit democràtic invadeix l' atmosfera, de tal manera que avuy ja 'l respiran fins los pulmons més refractaris.

Per lo vist no n' hi havia prou ab l' alocució del Papa Lleó XIII, reconeixent que á la iglesia lo mateix

li fa una forma de govern que un' altra. Havía de sortir l' arquebisbe de Burdeos ptot un arquebisbe á cantar las excelencies de la democracia.

—Res bastará á contenir lo moviment democràtic que invadeix lo mòn modern. Las aspiracions de llibertat, igualtat y fraternitat han penetrat per tot arreu, y cada dia 's manifesten més entre 'ls pobles moderns, del antich y del nou mòn. Es de creure que dintre de poch ja no hi haurà siti pél despotisme. Hi ha ningú que puga creure seriament en lo retorn del poder absolut!...

...Comparant l' època actual ab las anteriors, desde la era cristiana quants de progressos realisats!... En lloc dels privilegis exorbitants, en lloc de las desigualtats extranyas, tenim per tothom la igualtat davant de la llei com davant de Déu: per tothom sense distinció de naixement queda oberta la porta de totas las carreres: tots los favors y tots las cargas del Estat se reparteixen equitativament. En compte del absolutisme tenim la llibertat, lo respecte y la inviolabilitat per las personas y pels nostres drets. La nació duanya de si mateixa ja no es agena á la gestió dels seus negocis y s' dóna compte dels sacrificis que necessita imposar-se. Impossible es que comparant lo present ab lo passat no 'ns deslumbrí la millora y benestar de que disfrutan las massas, lo qual se deu sens dupte als progressos socials.

...Cóm subjectar las corrents democràtiques? Son llansades á tots los vents per la premsa y 'l periodisme, corran pels fils telegràfics, las d' vapor en trens y barcos y brillan com las bombas en los camps de batalla. Tenim la íntima convicció que de aquí un número de anys que no pot precisar-se, pero que no serà gran, la democracia haurà donat la volta al mòn per vivificar los pobles vells ó bárbaros y deslliurarlos de la degradació y de la servitud.

Així s' expressa l' arquebisbe de Burdeos en un folleto que acaba de donar á l' estampa.

Verdaderament això dona gust, y nosaltres li pagarem lo favor que 'ns fa, ab un bon consell.

Sr. Arquebisbe: porti la mitra á ca 'l tintorer: que li teneixin de vermell, que li maseguin bè, y després fassí 'l favor de calàrsela á tall de gorro-frigi.

P. K.

EPISSODI HISTÓRICH
DE LA COMEDIA ELECTORAL.

l' arcalde d' un poble, de cuyo nombr no quiero acordarme, se passeja á grans passos per la sèva habitació.

l' home està preocupat: murmura en veu baixa, s' exclama en veu alta, s' detura, torna á passejarse y al últim se para en séch.

—Vaya un negocil—diu fiscantse furiosament las mans á las butxacas, á riscos d' esbotzarlas,—ivaya un negocil! Ves si jo hagués pensat que s' havia de suspender la matansa tant aviat, si m' hauria embrançat ab aquest enredo.—

Y torna á continuar la passejada pèl quart, tant prompte mirant á terra igual que si contès las rajolas, com mirant al sostre per contar las vigas.

De cop se sent una veu darrera la porta.

—Puch entrar?

—Entra, infelis, entra: ara pensava en tú.—

Es lo seu sócio.

* * *

Lo nou interlocutor pren assiento y deixa 'l barret sobre la taula:

—Donchs pensavas en mí,—murmura mirantse l' arcalde ab ayre melancòlic.

—Sí; aquests tocinos no me 's puch treure del cap.

—No es del tèu cap d' hont los hem de treure, sino del corral... Ja t' asseguro que si no trobas un medi per poguerlos matar, faré un pá com unhas hostias.

—Aquesta, aquesta es la qüestió: l' ordre de suspensió es executiva y terminant; la junta de Sanitat no s' entén de camànduls...

—Si la junta de Sanitat tingüés porchs en dipòsit, potser pensaria d' un altre modo.

—Pero com que no 'n tè!—

—Aqui entra en escena un dependent del arcalde.

—Senyor... d'allonsas: han dut aquest volant de part del gobernador.—

—Lo sócio s' alsà com mogut per un ressort.

—Veyám, corra, llegeix! Potser diu alguna cosa dels tocinos....

—No;—respon l' arcalde, passant rápidament la vista pèl paper,—se tracta d' eleccions: lo gobernador me crida.

—Qué 't deurà volgut?

—L' arcalde no contesta: està pensatiu, mirant lo volant com si descifrés un geroglific.

—Ah!—exclama de sopte, fent un brinco—crech que 'ns hem salvat.

—De quin modo?

—Res, deixam fer; d' aqui un' hora torno: es qüestió de mort ó vida.

—Mort dels tocinos! geh?

—Y vida nostra.—

Y sense anyadir res més, l' arcalde surt, posantse á corra com un cotxero quan ha fet mal á algú.

Som al govern civil... d' aquella província.

L' arcalde està vis-à-vis ab lo senyor gobernador. —Veyám,—diu aquest ab autoritaria dolsura,—suposo que aviat estaré enentsos. Quants electors hi ha en lo seu districte municipal?

—Psé... Deurà havern' hi uns dos cents... pam ensà pam enllà.

—Y bè dech poguer contar' hi! geh?

—Psé... Es algo difícil: la gent està molt indisciplinada y temo que...

—Cá, cá! Tiri al dret; necessito aquests vots: vosté arreglis com vulgui...

—En fi, jo ja 'm comprometeria á assegurals' hi; pero voldria que vosté en cambi 'm fes un favor.

—Digui, home, digui: ja sab que jo pels arcales amables no tinch un nò.

—Ja veurà: jo tinch un tocino que té molts amichs...

—Cóm!

—Dispensim: vull dir un amich que té molts tocinos y...

—Ja entenç: aquest amich voldria que jo li comprés alguna cosa; bè, home, bè; es molt fácil: diguili que ja pot enviarme un parell de pernils y deu terres de butifarras: se li pagará tot....

—Permétim; no es això precisament...

—Y dochs?

—Aquest amich, com li deya, té molts tocinos, y ara 's troba que no pot desférseis perque s' ha prohibit la matansa. Si fos possible allargar per uns quants dies la cosa, los tocinos se matarian, se vendrian ben venuts y 'l meu pobre amich s' evitaria un disgust de consideració y un perjudici de més consideració que 'l disgust.

—Concedit, home, concedit: fassi lo que vulgui, mati lo que li dongui la gana...

—Res més que 'ls tocinos.

—Està bè: ja té 'l permís.

—Pues vosté també com si ja tingüès los vots.

—Conformes!

* *

Resumen:

Los tocinos s' han sacrificat.

Los dos cents vots han fet triunfar lo candidat convingut.

Y l' amich... y l' arcalde han fet un negocil rodó.

L' únic que hi ha de desagradable en tot això, es que 'l diputat vencedor, si algú li pregunta qui l' ha elegit, haurà de contestar:

—Un remat de tocinos.

FANTÀSTICH.

AJA: ¿han vist com lo govern no 'ns enganyava?

Las eleccions que diumenje van efectuar-se passaran á la història com un model d' imparcialitat, de rectitud y de justicia.

Per això no b' haurà res més que fer, que arreglar lo diccionari de la llengua d' aquesta manera:

IMPARCIALITAT: descaro inconcebible.

RECTITUD: falsificació incomparable.

JUSTICIA: barra estupenda.

Fenthò això, tothom creurà, com un fet patent y cert, que aquest gobern ha cumplit tot lo que 'ns va assegurà.

* *

Pèl demès, y deixant corré la descripció de las infinitas trampas qu' hem presenciat, perque això es mès propi ferò durant l' octava de Corpus, debém fer constar una circumstància notable, referent á las eleccions de Barcelona.

Lo candidat que 's presenta moralment victoriós en mitj d' aquesta lluya entre la bona fè y la corrupció política, es D. Manuel Gil Maestre.

Los vots qu' ell ha obtingut, sense mistificacions, sense treballs preparatoris, sense apoyo de ningú, son mès eloquents de lo que sembla.

Y proban que 'l cos electoral, quan pugui parlar libre de trabas y presions, s' explicarà d' un modo que donarà gust.

—Un hay sentido común, Veremundo!

Los conservadors se 'n riuen de 'n Romero Robledo pèl gran pastel que ha fet ab la sèva coalició electoral.

—Pobre Romero! ¡Cóm deu patir al pensar que aquests que ara 's burlan d' ell perque no ha sapigut fer trampas, son los que més l' aplaudian quan las trampas li sortien bé! ¡Ah!...

—De nada sirve el traidor... cuando no es Gran elector.

Y vostés, los proteccionistas, no s' han recordat dels perills que amenassan á la industria catalana? No han tingut en compte que tenian un sens fi de tractats de comers en porta, entre ells lo pavorós ab Inglaterra?

Perque lo qu' es aquesta vegada 'ls candidats genuinament proteccionistas, aquells que ab més eloquència podian dur la veu de Catalunya, s' han quedat per portas.

Prompte veurém si de aquesta feta Catalunya haurá de vestir dol.

La caricatura que publiquem en la primera plana del present número té per nosaltres la sèva trascendència.

Es, en efecte, una gran cosa que tres jefes de tres distintes fraccions republicanes entrin al Congrés á combatre l' ordre de cosas actual, per medi de l' exposició de les doctrinas que professan.

Podrán dir los esperits meticulosos que dintre de la gran família republicana hi ha les sèvases dissensions; pero la pràctica demostra que á pesar de tots los peixos, los tres jefes més caracterisats de la democracia, volen lo mateix, la República, y aspiran á ferla triunfar pels medis legals.

Una mica de bona voluntat, y acabarán de desapareixer les últimes asperges.

Dels cinc diputats destinats á anar á Madrid en representació de Barcelona, dos pertanyen al concell d' administració del ferro carril de França; 'ls Srs. Martí i Fabra.

De manera que per sortir diputat per Barcelona, quan goberna en Rius y Taulet, casi la primera cosa que 's necessita es ser del ferro carril de França.

¡D. Francisco, D. Franciscol...! Y qué 'n val de pessetas!

En una carta que D. Carlos ha escrit al príncep de Valori diu qu' ell té molta experiència perque ha corregut molt.

¡Y tal si ha corregut!

Sobre tot durant la campanya carlista.

Allò era un corre etern.

Pel demès, sempre havíam tingut á D. Carlos per un corrido.

Es precis ferli justicia.

Per haverse tingut d' ausentar l' encarregat de la correspondencia de LA CAMPANA, no contestem á las cartas qu' hem rebut. Demaném als nostres lectors que 'ns dispensin, en la seguretat de que á son degut temps cumpliré ab tothom.

Los esquerrans, defensant á 'n Romero Robledo, diuen que 'ls que han derrotat en las eleccions al pollo, han sigut 170 escombrayares.

Si es aixis, la batalla ha sigut franca y leal.

Los escombrayares son los unichs que poden lutxar dignament ab en Romero Robledo.

Llegeixo en un periòdich:

«Los polítichs de mal auguri, aquells que com certas aus funestas portan sempre ab sa presencia la desgracia, comensan á parlar de un altre trist succès que ocurrerà quan cayguin las fullas que comensan á brotar en los jardins de la capital.»

Hojas del árbol caïdas
juguete del viento son...
(Avants tenian set vidas,
y avuy per rà, al altre mòn.)

Lo govern de Guatemala ha fet un punt d' home.
Ha prohibit la importació.... ¿de qué dirán?

— De tabaco? De robes? De maquinaria? De carn de porc?

No, senyors: ha prohibit la importació de capellans estranyes.

¡Eh, qu' es original?

A Portugal lo príncep Latino Coelho, ha fet desde 'l Senat una calurosa defensa de la República.

¡Un príncep republicà!

Ca, crèguin, aviat haurém de tancar la porta.

Un periòdich ministerial assegura que 'l resultat de las eleccions ha causat molt bona impresió al extranjer.

¡Ja ho crech!

Entre 'ls zulús y 'ls cafres, especialment.

A Madrid, en Cánovas no va obtenir més que un vot, un sol.

¿Y saben en quin districte?

En lo de Palacio.

Un periòdich pregunta si es vot ó vota.

¡Qui sabí!

Sembla que de alló que deyan sobre l' herència de la condesa de Chambord, suposant que al rey de las húngaras li havia tocat una bona picossada, no hi ha rès. Altres serán los que 's menjarán la poma.

Y al pobre Carlets, las húngaras l' haurán de pendre per la sèva bona cara.

S' ha publicat la quarta edició de la célebre *gatada* de D. Serafí Pitarrà *Lo Castell dels tres dragons*, de la qual lo públich ne guarda tant bon recort.

Lo tomet pot dirse que més que un negoci per l' editor ho es pèl comprador. 36 pàginas en quart, paper satinat superior, una ilustració de punta y 'sabent quánt costa? 12 rals!

Con que, espavilarse, que de gangas així no 'n passan cada dia.

Manera de adelantar y prosperar en la carrera eclesiàstica.

«No tots los bisbes guanyan 27,000 duros l' any; n' hi ha que 'n guanyan 30,000; y 'l que menos ne té 10 ó 12 mil. Per aquest costat Roma 'ls té subjectes. Lo bisbe sufragàneo de Avila, per exemple, guanya 10,000 duros; pero sab que si no dona gust á la curia romana, no serà preconisat per cap arquebisbat, ni pèl capelo, encara que 'l proposin cent gobernars.

«Per donar gust á Roma hi ha qu' enviar molts quartos pèl diner de Sant Pere, valentse de mil medis, suscripcions més o menys voluntàries, contribucions entre 'l clero, etc., etc. Avuy tots rivalisan en aixó, y 'l que menos envia á Roma 8,000 duros. De manera que havent-hi a Espanya 50 y tants bisbes, van a Roma pèl cap baix 500,000 duros.»

Aquests datos estan presos de uns articles que publica en un periòdich de Madrid un *Clérigo de la corte*.

Hi ha al Pacífich unes illes, anomenades de Haway que fins are han estat governades per un tal Kalakaua. Aquest rey fa poch va venir á fer un viatjet per Europa, sent obsequiat per tot arréu. Era un rey molt curiós. Per cert que 'ls monàrquichs deyan:

— Aquí veuréu lo poder de las institucions monàrquicas. En virtut de la monarquia un poble mitjà salvatge s' ha convertit en civilisat.

Donchs are, 'l rey Kalakaua n' ha fet una de las sèvas.

Com á home civilisat necessitava quartos, y no sabent de ahont treure'sls se 'n ha anat als Estats Units y s' ha venut las illes á la República.

Vamos, are, 'l rey Kalakaua, com que no tindrà res més per vendre, haurá de anar ab cuidado á gastarlos.

Lo millor que pot fer es quedarse en aquell país y posar una fàbrica de xacolate.

En confiansa.

Dijous, benefici del senyor Tutau, s' estrenarà á Novedats un juguet titulat *Gos y gat*, del nostre company de redacció C. Gumà.

Sembla que no 's tracta de cap disputa, sinó d' un gat y un gos de debò.

DOLSA ALIANSA.

I.

Lo gran Romero Robledo surt un demàt de casa, tot mudat de punta en blanch, ab clac, guants palla y casaca. La sèva cara ja diu que va á fèr alguna desgracia.

— ¿Qué redimontri déu ser?
— ¿será que va á suicidarse?

Una cosa com aixó:
segons sembla, l' home tracta de... Pero seguimlo á 'ell y així ho veuréu á las claras.

Ab un pas acelerat crusa mil carrers y plàssas; los xicots van detrás seu, los gossos al veure'l lladraran, los cotxeros se 'l contemplan ab un cert posat de llàstima.

Ell, res, segueix caminant, sense girar mai la cara, llegint á cada carrer lo nom de la cantonada...

Per si déu haver trobat lo qu' ell sens dupte buscava, perque 's treu lo mocador, s' aixuga un parell de llàgrimas que li corran nas avall, entra en una portalada, y, saludant al porter que se n' hi en riu á las barbas, llenant un suspir atrós, puja corrent las escalas.

II.

Ja ha arribat al primer pis; la porta està oberta: avansa

sense fer cap compliment, atravesa dugas salas, entra un moment ai rebost per pendre una caixalada, y apretant, després d' aixó, una especie de mampara, murmurada ab véu de falset:

— ¡Hi es donya Esquerra Dinàstica!

— Endavant! — crida una veu dolsa com un grinyol d' arpa:

en Romero 's fica dins, contempla un moment la estancia

y de cop, fent un gémech d' aquells que parteixen l' ànima,

se llença com un lleó sobre la sèva estimada.

¡Quin idili, sants del cel!

¡quín amor més formidable!

allò no es pas amor, cà;

més b è sembla una tronada.

— ¡M' estimas forsa, amor meu? — diu, mossegantli las galtas,

lo senyor Lopez Dominguez (alias Esquerra Dinàstica.)

— ¡Que si t' estimo! ¡no dich!

— ¡sabs per què hi sortit de casa?

— ¡Y que tinch de sapiguer!

Jo no sè res; parla, parla...

— Pues bueno, estich decidit:

coneix que 'm fas molta falta.

perque jo, estant sense tú,

moro, moro d' anyoransa

— ¡Y qué vols? Acaba aviat...

— ¡Que tinch de volguer! Casarm'

casarme ab tú, colom meu,

ànima de la mèva ànima...

— ¡Vols dir! Mira qu' ets molt tuno,

y tú, noy, la sabs molt llarga...

— T' ho juro per... — No, no juris

que á tú aixó no 't costa gayre:

ja 't crech sense juraments.

— ¡Es dir que puch tirar barrà?

— Quan vulgis. — Pues b è, demà:

ja pots comensà á mudarte.

III.

A l' endemà demàt tots dos, dintre una tartana,

se 'n van solets á l' iglesia

á cumplí 'l solemne pacte.

Lo capellà quan los veu

fa una mueca, s' adelanta,

pren las eynas de casar,

diu tres o quatre paraules

en idioma volapük

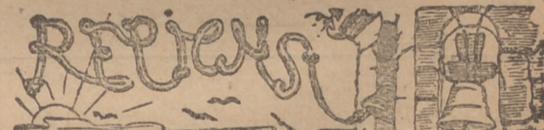
y queda feta l' aliansa

entre 'l Pollo d' Antequera

y Donya Esquerra Dinàstica.

Si 'ls fills, com es natural, tenen de semblar-se als pares, los que d' aquest casament naixerán, han d' ensenyarse á ral ó á quatre quartets dintre d' alguna barraca, per horribles, per monstruosos, per ridículs y per magres.

C. GUMÀ.

RAN noticia.

Las senyoras inglesas han declarat la guerra als postissos.

Si venen a Espanya á difundir las sèvases doctrinas, no 'ls faltarà feyna.

Hi ha aquí cada postis que canta 'l credo.

Y que 'ns costa molt car.

Y que 'l portém per forsa.

Lo ministre d' Estat ha acordat perseguir l' encabessament dels vins espanyols ab esperits alemanys.

— Ben fet!

Perque certas barrejas resultan venenos.

Ja fa temps que havien de saberho: 'ls espanyols y 'ls alemanys, resultan imbarrejables.

Lo govern italià ha declarat brutas las procedencias d' Espanya.

Ja m' ho temia: aixó es que 'ls italians s' han enterat de la manera com acaban de ferse las eleccions.

Debat:

— ¿Cóm s' explica l' escàndol de las eleccions de Barcelona?

— ¿Quin escàndol?

— Home, la derrota del senyor Bardò.

— Ah, es molt senzill: los *Rius* s' han desbordat y s' ha ofegat lo pobre D. Teodoro!

Si massa l' apuran, diu que 'n Romero Robledo està dispositat á acceptar la constitució del 69.

Ara es necessari que digui qué pensa ferne.

Perque podria ser que l' acceptés per convertirla en auells de paper.

Fa pochs mesos qu'en Baró va casarse y es de créure per consegüent que 's troba encare en plena lluna de mel.

Afortunat en amors!...

Pero diguemho en castellá y en vers:

Teodoro, te han dado el pego
Rius y otros jugadores;
afortunado en amores
desgraciado en el juego.

Los carlistas han lograt treure dos diputats.

Ja ho tenen bè.

Un podrá dir si y l' altre no.

Los possibilistes pujan á deu: número providencial.
Deu es sinónim de Providencia.

Un orador del Ateneo de Madrid ha assegurat que la miseria es la basse del amor.

Per xo 'ls espanyols nos estimém tant.

Perque som una colla de miserables.

Lo general Pavía, ja fa algun temps que 's dedica á seguir los quartels de Madrid.

¡Pobre generall Tè una pò de que als soldats se 'ls hi enganxi 'l ranxo!.

La Fé s' atreveix á insinuar l' idea de que «aquest any hi haurà encara unes altras eleccions; y de las grossas.»

Sembla que ab aixó aludeix á una nova intentona carlista.

Si per cas, recordi *La Fé* que, tractantse d' eleccions d' aquestas, tots los espanyols honrats tenen vot.

Es á dir, fusell.

Per lo tant perdrá la votació.

Qu' era bonich, D. Teodoro, qu' era bonich anys endarrera, quan se feya la trampa contra 'ls republicans que prenian part en las eleccions!

Alló de ferlos treballar com uns desesperats y deixarlos després ab un pam de nas... Vaja, que no hi ha al mòn un espectacle mès cayo.

Pero desgraciadament aquests jochs se tornan contra l' amo, y avuy...

Res: quién tal hizo que tal pague.

* * *
Avuy las eleccions serveixen, no per perjudicar al adversari, sinó per ensorriar al company, al amich, al correglionari.

Rius y Taulet contra Baró.

Y un dia vindrá—tal es l' esperit de divisió que reyna per tot arréu—que 'n Rius fará la guerra á n' en Taulet.

Per gatxondo ningú com lo general Daban, gobernador de Puerto-Rico.

Lo govern, pagant tribut á la sinceritat electoral, tant ponderada, l' hi havia enviat per telégrafo l' nom dels candidats que havian de sortir per aquella Antilla.

Y l' general Daban va respondre qu' era impossible acceptarlos, que allà no podrian sortir, y que de fer la candidatura ja se 'n cuidaria ell mateix, fent una cosa arreglada.

* * *

Y en efecte, va conjuminar la següent candidatura.

General Sanz, compay seu de carrera; Sr. Guillom, nebot seu; Sr. Izquierdo, subminent y ajudant seu; senyor Soliveras, condeixable seu; Sr. Viscarrondo, cusi seu, y Sr. Laguna, cusi de la sèva dona.

En Daban fa com l' apotecari d' Olot. Bunyol per bunyol, ell se 'ls fa y ell mateix se 'ls menja.

Diu *El Globo* que hi ha una vintena de generals que tot sovint se reuneixen per veure si poden restituir al exèrcit aquella preponderancia que tenian las xarrascas, avants de la Revolució de Setembre.

Aixis es com m' agrada.

Lo poble espanyol es un gat dels frares que ja fa temps qu' està dormint.

¿Volen que tregui las unglas?

Passeu li la mà al revés.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-la-si-a.
2. ENDAVINALLA.—Mitja.
3. ANAGRAMA.—Arrop-Porra.
4. CONVERSA.—Vano.
5. GEROGLÍFICH.—Per mestressas las donas.

XARADA.

Es en Pau un homenás
gras y gros y á mès molt alt
y té una hu-tres tres-tercera
que 'l subjecta y 'l total.

Y es per dos gran extranyesa,
que m' hu-tres que rumiar
lo tenir eix hu la hu-tersa
de sabernos dominar.

UN TAPÍ Y F. DE T.

ANAGRAMA.

De fer un tot al jardí
que tinch total desde ahí.

QUIMET Y ARTURO.

ACENTÍGRAFO.

—¿Qué vol tot tio Marsal?
—Poca cosa: no tinch gana.
—Vès noy, dígus á la Tana
que li fassa una total

J. M. BERNIS.

TERS DE SÍLABAS.

• • •

• • •

• • •

• • •

• • •

• • •

• • •

• • •

• • •

• • •

1

0

S S

I

III

FILARMÓNICH.

Surt un cuadern cada mes. Constará de 12 cuaderns tota la obra al preu de un ral cada un.

Se ven en totas las llibrerías y kioscos de Barcelona.
Als corresponsals de la Campana otorgaré lo descuento de costum.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

LAS ELECCIONS DE D. TUPÉ.

Lo qu' es aquesta vegada
ja está feta la jugada.

Pero l' any que vè, s' espera
que ho mirará ab una ullera.